

Posledný dar

HORÚCE ISKRENIE
V ĽADOVEJ ZIME

Emily Stone

metafora

A grayscale illustration of a snowy street scene. The scene is filled with snow-covered trees and street lamps. The street lamps are illuminated, casting a soft glow. The overall atmosphere is quiet and serene.

Poslednij dar

Emily Stone

Emily Stone

Posledný dar

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 214. publikáciu.

Z anglického originálu *One Last Gift* vydaného Headline Publishing Group Limited,
Hachette UK Limited, v roku 2023, preložila do slovenčiny Mariana Olšiaková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 360
Tlač Tlačiareň Havlíčkův Brod a.s.

Copyright © 2022 Emily Stone

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Mariana Olšiaková, 2023
Cover illustrations © Dzmityry, koyash07/stock.adobe.com

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-677-1 (ePub)

ISBN 978-80-8090-676-4 (pdf)

ISBN 978-80-8090-675-7 (print)

Neustále si k tebe hl'adám cestu.

Rumi

Prológ

Cassie sa zobudila ešte za tmy s prikrývkou až po uši, aby jej nebolo zima. Chvíľku sa otupene mračila do temnoty a zmätená premýšľala, čo ju zobudilo. Z vedľajšej postele sa ozval hlasný chrapot. Kútikom oka zagánila na spiacu masu, svojho brata. Liezlo jej na nervy, že v jednom kuse chrápal. Asi miliónkrát mu vravela, aby spával na boku, lebo mama jej najlepšej kamarátky je doktorka a poradila jej, že to pomáha. Cassie si povzdychla do vankúša. Ak bude naďalej chrápať, možno naberie odvahu spávať v noci sama a brat sa presunie do svojej izby na opačnej strane chodby, kde bude spať pod žiariacimi hviezdami, ktoré si nalepil na plafón. Doposiaľ sa na to neodhodlala, a to už prešli skoro dva roky, odkedy mama s otcom zomreli.

Tom znova zapíľil a Cassie sa prebrala. Srdce jej mierne poskočilo, odhodila prikrývku a posadila sa na posteli, lebo si čosi uvedomila. Bol Štedrý deň. Začali sa Vianoce! Ako to, že jej to nedošlo hneď?

Napriek chladu Cassie potichu vstala z postele, aby nezobudila Toma, a precupotala k oknu. Aj keď teta Claire vravieva, že na Štedrý deň nikdy poriadne nesneží, možno vonku predsa len bude sneh. Odostrela závesy a zadívala sa do tetinej záhradky. Svet ešte spal a bola priveľká tma, aby niečo videla.

Obrátila sa k posteli a oči si pomaly privykali na tmú. Na čele postele nevisela vianočná pančucha, lebo tete Claire sa táto tradícia nepáčila. Tom zistil, že Santa nejestvuje už pred niekoľkými rokmi, a aj keď ich rodičia to robili každý rok, Claire nechcela podporovať túto frašku (Cassie nevedela, čo je fraška, no Tom jej vysvetlil, že ide o divadielko). Nadšenie z Vianoc u Cassie trochu vyprchalo, keď si spomenula na mamu s ockom a na to, že spolu nebudú rozbaľovať darčeky ani raňajkovať opečené cukríky marshmallow na hriankach, čo bola vianočná tradícia, ktorú im teta Claire zakázala. Napadlo jej, že zobudí Toma. Určite by sa nenahneval a mohli by sa vkradnúť dolu a pochutiť si na čokoláde, kým Claire vstane. Cassie vedela, že niekde sú čokoládové maškrtky zabalené v alobale, ktoré im priniesla suseda. Nezapamätala si jej meno, no bola veľmi stará, voňala po kakau a levanduli a povedala, že čokoládky treba povešať na stromček. Claire síce navrhla, že tento rok stromček nepotrebujú, no napokon sa poddala, lebo Cassie sa rozplakala, a dokonca aj Tom zosmutnel.

Cassie lákala predstava zobudiť Toma a vydať sa s ním na pátračku po čokoláde, no zišlo jej na um ešte čosi lepšie. Zadržala výskot, ktorý sa jej dral z hrdla, a keď schmatla huňaté ponožky so zajačími ušami a zabalila sa do ružového župana, ktorý jej rodičia darovali posledné Vianoce pred smrťou, usmievala sa popod nos. Vedela, že župan jej je už trochu primalý, no iný nechcela.

Keď čo najtichšie schádzala po schodoch, pridžžala sa zábradlia, aby ju viedlo v tme. S každým hopsavým krokom sa jej čoraz viac rozbúšilo srdce. Hoci pre Santu nechystali pančuchy ani mäsové koláče ako všetci jej spolužiaci, vďaka jednej veci bolo vianočné ráno najlepšie zo všetkých. Žlté, červené a zelené svetielka na stromčeku viedli jej kroky do obývacej izby.

Pokiaľ jej pamäť siahala, Tom to pre ňu robil každý rok. Začal s tým ešte skôr, lebo, popravde, na prvý rok si ani nespomínala. Mama s ockom jej však potvrdili, že si to vymyslel sám, ešte keď boli úplne maličkí, a Cassie tomu aj verila, lebo Tom bol veľmi múdry.

Pod vianočným stromčekom našla prvú indíciu. Večer tam ešte nebola, lebo pred spaním to skontrolovala. Určite sa v noci vytratil dole a dal ju tam. Dlaňou si prikryla ústa, aby stlmila nadšený chichot. Nebolo by skvelé, keby to tento rok zvládla sama? ... keby rozlúštila hádanky z honby za pokladom a našla darček skôr, než sa Tom zobudí? Vedela, že by ho to ohúrilo.

Preto sama, v tme, pod mihotavými svetielkami stromčeka otvorila obálku a začítala sa.

1. kapitola

Cassie sa prikrčila a s plnou náručou mäsových koláčov vošla popod nízke drevené veraje do útulného hostinca. V kozube v kúte praskalo drevo a vzduchom sa šírila zmes vôní – varené víno, nápoj sherry, borovica a syr. Cestou k rustikálnemu baru hlavou kývla na pozdrav niekoľkým známym a podľa hlasného hovoru sa jej zdalo, že je tam skoro celá dedina. Pri tej myšlienke sa pousmiala, lebo všetci prišli v predvečer Štedrého dňa na podujatie, ktoré pomohla zorganizovať, a podľa všetkého sa veľmi dobre bavili.

Tom sa opieral o kamennú stenu, a keď so smiechom zaklonil hlavu, plavé vlasy takmer rovnakého odtieňa ako Cassine mu sklĺzli do strany. Nevšimol si, že vošla, lebo sa s pivom v ruke bavil s niekým, kto jej stál chrbtom. Mal strapaté tmavohnedé vlasy, uvoľnený postoj a na sebe čiernu bundu, ktorá zvýrazňovala jeho pôsobivé plecia. Zoširoka sa usmiala a nevšímala si, že sa jej jemne zachvel žalúdok a trochu sa roztriasla.

Je to iba Sam, povedala si. Sam, s ktorým sa poznala už hádam sto rokov. Sam, bratov najlepší kamarát. Ešte raz hodila naňho pohľad, a keď skoro narazila do starého dubového barového pultu, položila naň tácku, ktorú zvierala v ruke, aby zachránila mäsové koláčiky.

„Cassie, zlatko, dávaj pozor. Nechceme, aby výsledok tvojej tvrdej práce skončil na zemi.“ Za barom sa objavila hostinská *Červeného domca* Linda, ktorá vošla cez dvojkridlové dvere z kuchyne. Za opasok na džínsoch si zastrčila červeno-bielu utierku, podišla ku Cassie, vzala koláče a položila ich vedľa kávovaru.

„Prepáč, Linda,“ vyhrkla Cassie a rýchlo sa vyvliekla z kabáta. „Viem, že trochu meškám a...“

Keď Linda mávla rukou ovešanou prsteňmi, zaleskli sa vo svetle sviečok, ktoré jej Cassie pomohla rozmiestniť. „Neblázni... Si zlatičko, že si ich upiekla, a vyzerajú tak úžasne, že si jeden asi uchmatnem, než sa na ne všetci vrhnú.“ Presne to urobila. Zahryzla a podľa Cassie si až prehnane slastne povzdychla. Linde sa na červenom lesku na perách uchytila omrvinka z koláča a Cassie premýšľala, či jej to povedať. „Neverím, že si celú noc piekla. Vravím ti, máš veľa skrytých talentov.“

Cassie skromne pokrčila plecami a radšej Linde nespomenula, že predošlé tri dávky cesta skončili v koši a kuchyňa ostala v stave, za ktorý si od tety Claire vyslúžila mnoho prísnych pohľadov. Lenže mala na výber? Linda navrhla, aby mäsové koláčiky na vianočné posedenie v hostinci kúpili v supermarkete, no Cassie vedela, že domáce sú oveľa lepšie.

Dvere hostinca sa znova otvorili a studený vánok zavial až k baru. Vošla Hazel, jej najlepšia kamarátka od prvej triedy na základnej škole. Prišla s mamou. Hazel zbadala Cassie, a keď sa k nej blížila dlhými ladnými krokmi, zelené oči sa jej rozžiarili. Cassie zaostřila na Hazeline topánky na podpätkoch a pripomínala si, aby nezvrátila nos. Pre rozdiel vo výške vyzerali smiešne – Hazel by sa uživila ako profesionálna modelka a Cassie so sotva stopäťdesiatimi centimetrami mohla občas nakupovať v sekcii s detským oblečením. Cassie sa Hazel sťažovala, že vyzerajú

ako nejaká komická dvojica z televízie a výškový rozdiel by mali zmenšovať, a nie zvýrazňovať, no Hazel to bolo jedno. So svojou výškou bola spokojná, ba verila, že jedného dňa ju využije, a ak aj nie, aspoň sa nebude vydávať iba preto, aby jej niekto dočahoval veci z horných poličiek.

„Veselé Vianoce!“ Hazel sa sklonila, aby kamarátku objala, a hneď nato cúvla a s našpúlenými perami si ju premerala. Cassie si zastrčila pramienok vlasov za ucho. Hazel spokojne prikývla. „Tie šaty ti pristanú,“ skonštatovala rozhodne, a ako sa Cassie veľmi snažila nezablúdiť pohľadom k chlapcovi so strapatými hnedými vlasmi za jej chrbtom, zaplavila ju úľava. Aj keď si neprestajne opakovala, že je to iba Sam, vedela, že čierne priliehavé šaty so striebornými vločkami si kúpila najmä na túto príležitosť. I keď to bol iba bratov najlepší kamarát, odkedy tohto roku odišiel na vysokú školu, niečo sa zmenilo. Chýbal jej. Viac, než by čakala. Jasný, že aj Tom jej chýbal, a to aj napriek tomu, že si každú chvíľu telefonovali. No nepredpokladala, že sa jej bude tak veľmi cnieť za Samovým podpichovaním a príjemnou spoločnosťou. Prekvapilo ju, že keď ho zbadala po návrate domov na vianočné prázdniny, poskočilo jej srdce.

Hazel sa na Cassie uškrnula a pohodila dokonale rovnou hrivou, ktorú si zafarbila načierno, aby bola ešte tmavšia. Popravde, Cassie v tom nevidela žiadny rozdiel. „Poďme pozdraviť chalanov.“

Linda žmurkla na Cassie, ktorá sa trochu začervenala. Ako keby presne vedela, pre koho sa tak vyobliekala, dala si topánky na podpätkoch a hnedou ceruzkou si zvýraznila hnedé oči, aby nepôsobili temne a nudne, ale srdečne. Cassie sa Linde nezdôverovala, no tá mala na takéto veci nos. Bola jej viac než šéfku. Cassie vedela, že nech by sa dialo čokoľvek, môže sa na ňu

spoločnú. V detstve s Tomom strávili nejedno popoludnie po vyučovaní v hostinci a potajme sa tu napchávali paprikovými čipsmi. Cassie vedela, že Linda nepotrebuje pomoc, no napriek tomu, keď mala šesťnásť rokov, vytvorila pre ňu pozíciu. Predtým urobila to isté pre Toma.

Hazel zamierila k Tomovi so Samom a v závese za sebou nechala Cassie, ktorá sa veľmi sústredila, aby jej chôdza na podpätkoch vyzerala ladne a aby s Hazel udržala rýchly krok. Tom objal Cassie okolo pliec. „Tu je moja sestrička aj so svojou parťáčkou.“ Cassie sa usmiala a Hazel protestne mávla rukou.

„Nie som nikoho parťáčka, Rivers.“ *To je pravda*, pomyslela si Cassie. To skôr ona sa cítila ako Hazelina parťáčka. Tom sa zaškeril, uvoľnil Cassie zo zovretia a venoval Hazel rýchle a silné objatie. Sam uvoľnene postával s palcami zastrčenými v pútkach opasku, a aj keď sa Cassie všemožne snažila veľmi naňho nezízať, cítila, ako si ju premeriava nádhernými modrými očami. Pánabecka, odkedy bola pri ňom taká nesvoja?

„Ako sa vám darí na výške?“ spýtala sa Hazel.

Tom zvrátil nos. „Tento rok je to poriadna drina.“ Cassie si už vypočula kopu sťažností, lebo Tom často lamentoval nad tým, čo všetko mu pribudlo v druhom ročníku. „Teda, pre niektorých...“ spresnil Tom. „Sama sa to netýka.“ Sam mykol plecami a Cassie sa k nemu obrátila, spokojná, že má zámienku pozrieť sa naňho. Usmiala sa a on jej kývol hlavou.

„Pristane ti to, Cass.“ Cassie sa zapýrila, a ako poďakovanie za kompliment neohrabane pokrčila plecami a kývla hlavou.

Tom zagúľal očami. „Čuduješ sa? Keby si vedel, koľko času strávila v natáčkach...“ Cassie sa ešte viac začervenala a dúfala, že to nie je také očividné. Zagánila na Toma, no on si jej pohľad nevšímal.

Hazel prišla Cassie na pomoc a uštedrila Tomovi kamarátsky buchnút do pleca. „Ty, ignorant, veď sú Vianoce! Všetci by mali byť upravení a pekní.“

„To sa ti podarilo,“ povedal Sam pri pohľade na Cassie. „Naozaj vyzeráš dobre.“ Letmo pozrel na Hazel a akoby bez rozmýšľania dodal: „Obe vyzeráte dobre.“

Hazel venovala kamarátke veľavravný pohľad, a aj keď Cassie zaplavila horúčava, neodvážila sa opäťovať jej ho. „Nuž, Rivers,“ začala Hazel, „je načase, aby si ma pozval na uvítací drink, nemyslíš?“

Tom nadvihol obočie. „Ja som sa vrátil domov, takže uvítací drink kupuješ ty mne, Niagara.“ Niagara. Prezývka, ktorú vymysleli Tom so Samom v presvedčení, že je mimoriadne výstižná, keďže Niagarské vodopády sú také vysoké. Hazel sa neurazila, naopak, prezývku si nechala a prischla jej.

Hazel si odfrkla. „To je nepodstatný detail.“ Odkráčala na dlhočizných nohách. Tom venoval Cassie trochu bezmocný pohľad, nasledoval Hazel a nechal sestru osamote so Samom. Náhle oľutovala, že si hneď po príchode neobjedнала čosi na pitie, lebo by si aspoň zamestnala ruky. Mala pocit, že sú jej úplne nanič a iba bezvýznamne visia vedľa tela. *Je to iba Sam*, pripomenula si znova zanovito. Telo ju však nepočúvalo. Akoby jej teplé svetlo v hostinci, vôňa borovice či praskajúci ohník v kozube ešte väčšmi pripomínali pohľady, ktoré si vymieňali v uplynulých týždňoch. Pohľady, ktoré možno nič neznamenali... Alebo...?

„Takže... Cez prázdniny ostaneš s mamou, však?“ *Hlúpa otázka, Cassie*. Vedela, že ostáva s ňou. Prepána, mohla vymyslieť niečo lepšie.

Zdalo sa, že Sam neodhalil jej myšlienkové pochody a prikývol. „Chcela sa tu zastaviť, no nakoniec musela ísť do práce.“

„Škoda. Ako sa má?“ Samovu mamu mala rada, lebo bola veľmi milá.

„Má sa dobre,“ odvetil Sam a pohľad mu trochu znežnel.

„A... čo otec?“ spýtala sa Cassie váhavo.

Sam prižmúril oči a nežnosť sa z nich v okamihu vyparila. „Netuším,“ odsekol. „Naposledy som o ňom počul, keď bol na Srí Lanke surfovať či čo...“

Cassie vrátila kučeru, ktorá sa jej neprestajne uvoľňovala z dokonale upravených polorozpustených vlasov, na svoje miesto. „Nie si s ním v kontakte?“

„Nie a ani nechcem byť.“ Vyslovil to tónom, ktorým nadobro uzavrel túto tému, a Cassie držala jazyk za zubami a želala si, aby sa ho na to nespýtala. Vedela, čo si Sam myslí o otcovi, no napadlo jej, že keď sú Vianoce, možno... Zrakom zablúdila k baru, kde Hazel s Tomom stále čakali v rade. Dopadlo to presne tak, ako Cassie predpokladala – Linda to sama nestíhala. Zaplavil ju pocit viny, že netrvala na tom, aby dnes mohla pracovať.

„A ty sa máš ako, Cass?“

Cassie sa naňho zadívala a uvedomila si, že napätie medzi nimi opadlo, akoby tam ani nikdy nebolo, a opäť bol príjemným bezstarostným spoločníkom. „Nestážujem sa,“ odpovedala mu rovnako ľahkým tónom. „Minulý týždeň som rozposlala prihlášky na výšky.“ Nechcela to tak okato vyzdvihovať, no nezaškodí, ak mu pripomenie, že od neho nie je oveľa mladšia. Tom so Samom síce o rok odložili štúdium – cestovali po Ázii a spoznávali svet –, no aj tak nebol medzi nimi veľký rozdiel, lebo ona mala osemnásť a on dvadsaťjeden.

„Naozaj?“

„Áno,“ prikývla. „Manažment podniku.“ Pri práci v Lindinom hostinci si uvedomila, že raz by chcela prevádzkovať niečo

vlastné. Keď pomáhala organizovať vianočné posedenie, zapáčila sa jej aj myšlienka plánovať podujatia. Linda povedala, že má na to talent. Lenže keď Cassie navrhla, že štúdium na vysokej škole oddialí a že by mohla pracovať ako organizátorka podujatí v hostinci, Linda to dôrazne odmietla. Povedala, že hostinec nepotrebuje organizátorku podujatí, a okrem toho, Cassie by podľa nej nemala naveky ostať trčať v rodnej dedine a hostinci. Cassie s ňou nesúhlasila, lebo aj keď bez Toma to už nebolo ono, hostinec a rodná obec jej dodávali pocit istoty.

„Takže manažment? Kam plánuješ...“ Zrazu stíchol, lebo skupinka štyroch ľudí uvoľnila stôl s gaučom vo výklenku. Schmatol ju za ruku, prsty sa im prepletli, vyštartoval k stolu a ťahal ju za sebou. Ruka v ruke ju naliehavo stiahol k sebe na gauč a ona vybuchla do smiechu. Keď pokrútil hlavou, stále sa usmievala. „Takéto miesto si nesmieme nechať ujsť, Cass.“

Mal pravdu, bol to jeden z najlepších stolov. Hneď vedľa praskal ohník, v rohu sa vynímal vianočný stromček, ktorý Cassie vkusne ozdobila zlatými a červenými dekoráciami, a na nízkom drevenom stolíku stála osamotená sviečka obklopená prázdnyimi pohármi po predošlej skupinke. Vedľa sedela ďalšia partia mladých na vysokých stoličkách pri barovom stole a jedno z dievčat na nich nevraživo zazrelo, lebo očividne dúfalo, že stôl obsadí ono. Na Sama však zrazu hľadelo so záujmom.

Cassie sa znova zasmiala a obrátila k Samovi. Sedel pri nej veľmi blízko, opierali sa nohami a stále sa držali za ruky. Načiahol sa k nej a za ucho jej zastokol uvoľnený pramienok vlasov, ktorý ju neposlúchal, no po jeho dotyku ostal na mieste. Rozbúšilo sa jej srdce.

„Dnes si naozaj krásna,“ zamrmlal Sam a zahľadel sa jej do očí, až ju striaslo.

„Paráda, uchmatli ste nám miesto!“

Keď Cassie začula Tomov hlas, až podskočila a Sam jej pustil ruku. Keď sa Tom s Hazel usadili na gauč oproti nim, prudko si vydýchla.

Hazel podala Cassie ginový punč, tmavočervený nápoj s jemnou čerešňovou vôňou, a uškrnula sa na ňu. „O čom ste sa bavili?“ spýtala sa s predstieranou nevinnosťou.

Cassie na ňu prižmúrila oči, no keďže sa stále červenala po komplimente o kráse, účinok zrejme nebol taký silný, ako dúfala. Mala by sa spamätať!

„Cassie mi akurát vravela, že rozposlala prihlášky na vysokú,“ odvetil Sam.

Tom znechutene odfrkol. „Manažment!“ Sam zdvihol obočie nad Tomovým tónom hlasu a pokrútil hlavou. „To je nuda...“

„Hej!“ zaprotestovala Cassie.

Tom sa k nej obrátil. „Je to tak. Štúdium manažmentu nie je zaujímavé ani vzrušujúce.“

„Je to dobrý odbor,“ precedila Cassie cez zuby. Mala pravdu. Bez ohľadu na to, čo bude robiť, titul z manažmentu je dobrý základ. Pravda, nebola to najfascinujúcejšia alebo najdobrodružnejšia voľba, no na druhej strane ju nič také ani nelákalo. A v tom bol podľa Toma problém.

Narovnala sa, aby uvoľnila jemné napätie, a obrátila sa k Samovi. „A čo ty? Chceš povedať, že právo študuješ preto, lebo ťa to tak veľmi baví?“ Nemohla sa to opýtať Toma, keďže on naozaj miloval geológiu, no našťastie neskĺzol medzi čudákov, lebo mal vyšportovanú postavu, dobre vyzeral a sršal charizmou. Okrem toho mal na rozdiel od Cassie veľké plány, že bude kráčať v šlapajach ich rodičov, pracovať v oblasti ochrany životného prostredia a meniť svet k lepšiemu. To bol ďalší problém, ktorý si Cassie

uvedomovala – jej brat, tak ako rodičia, bude robiť niečo dôležité a zmysluplné, zatiaľ čo ona... Nuž, ona nemala také ďalekosiahle plány. Cítila sa trochu previnilo, že ju nadchla predstava organizovať podujatia v miestnom hostinci.

„Nie, Cass, ale vďaka tomu zbohatnem a potom budem robiť, čo ma baví.“ Sam sa usmial najprv na Cassie a hneď nato na Toma, ktorý mu úsmev solidárne opätoval.

„Peniaze nie sú všetko...“ poznamenala Cassie trochu škrobenie, a to najmä preto, lebo cítila potrebu povedať to.

„To je pravda, ale je dobre, ak ich máš,“ nedal sa Sam, a aj keď to očividne povedal ako vtip, Cassie vycítila z jeho hlasu náznak emócie. Hryzla si peru. Vedela, ako ťažko pracovala Samova mama a aj to, že počas maturitného ročníka Sam strávil viac hodín v práci než v škole, a napriek tomu zmaturoval so známkami, ktoré ho dostali na univerzitu v Manchestri. Už-už odvolala svoje slová, no náhle zazrela, ako Linda beží k ich stolu a utierka jej poskakuje v rytme s mikádovým účesom.

Cassie sa zamračila. „Je všetko...?“

„Vonku nesvietia svietielka,“ vyhlkla Linda zadychčane. Cassie sa letmo obzrela ponad plece von oknom a zbadala, že svietielka okolo okien zhasli. „Viem, že to nie je dôležité, ale...“

Cassie vstala a gestom ju zastavila. „Vyriešim to.“ Zvládne to. Linda síce povedala, že stačí, ak mäsové koláčiky kúpia v supermarkete, no Cassie vedela, že hostinec je Lindina srdcovka a viačičné posedenie patrí medzi najvýznamnejšie podujatia v roku.

„Ďakujem, zlatko.“

„Pomôžem ti,“ zahlásila Hazel, položila pohár na stôl a uháňala s Cassie a Lindou k baru.

„Takže,“ začala Hazel a chytila Cassie pod pazuchu, „čo je medzi tebou a Samom?“

„Nič,“ odvetila Cassie. „Čo by malo byť?“ Snaha o uvoľnený tón by možno nebola márna, ak by jej slová nevyzneli tak piskľavo.

Pred ďalším výsluchom ju zachránila Hazelina mama Mel, ktorá schmatla Hazel, keď okolo nej prechádzali. Podľa toho, ako Mel našpúlila pery, si domyslela, že pohár červeného vína, ktorý má pred sebou, nie je prvý.

„Ešte sme sa ani poriadne neporozprávali,“ postťažovala sa Mel Hazel. „Ocko je na toalete. No tak, ostaň tu so mnou aspoň päť minút. Veď sú Vianoce!“ Hazel zagúľala očami na Cassie a povzdychla si, ako keby tým chcela naznačiť, že to vybaví teraz, nech to má z krku. Cassie prikývla, lebo svetielka opraví aj sama. Popravde, Hazel by jej aj tak veľmi nepomohla. Raz, keď Cassie ostala na noc u Hazel, v izbe si potme svietili mobilom, lebo Hazel sa neobťažovala vymeniť vypálenú žiarovku v lustru ani v lampe na nočnom stolíku.

„Cassie, kde je Claire?“ zaujímala sa Mel.

Cassie pokrčila plecom. „O tomto čase už asi v posteli. Vianoce nemá veľmi rada.“ Claire sa vo všeobecnosti nerada stretávala s ľuďmi, a ak to šlo, počas spoločenských udalostí v dedine radšej ostávala doma. Mel jej odpovedala iba nesúhlasným *hmm*.

Cassie ich nechala osamote a zasmiala sa na grimase, ktorú Hazel vystrúhala ponad mamino plece. Nevedela si však pomôcť, a keď im zamávala a zamierila k dverám, pichlo ju pri srdci. Hazel aspoň mala rodičov. Väčšinou Cassie statočne znášala fakt, že je v podstate sirota, no niekedy, ako napríklad počas Vianoc, sa rana znova otvorila.

Keď vyšla von, parilo sa jej z úst. Na oblohe nebolo ani mráčka, iba plno hviezd. Zvnútra sa ozývala tlmená vrava, a ako Cassie vdychovala studený nočný vzduch, zahľadela sa na oblohu. Predstavila si, že sú tam rodičia a dívajú sa na ňu. Iba zriedka